

РЕШЕНИЕ

№ 523

гр. София, 30.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Николай Николов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Светослава Хр. Матеева
като разгледа докладваното от Петя Г. Крънчева Тропчева Въззивно частно наказателно дело № 20211100603741 по описа за 2021 година

Производство е по реда на Глава XXI от НПК.

Образувано е по повод постъпила **въззивна частна жалба** от частния тъжител ЕМ. Д. П., срещу **разпореждане** от 08.07.2021 г., постановено по НЧХД № 21932/18 г. по описа на СРС, НО, 8 състав, с което на основание чл.24, ал.1, т.6 от НПК, е **прекратено наказателното производство** по цитираното НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8 състав.

С така депозираната срещу първоинстанционния съдебен акт въззивна частна жалба се твърди, че атакуваното разпореждане на СРС, е неоснователно и незаконосъобразно. Акцентираща се, че веднъж делото е било прекратявано от друг състав на СРС, което прекратяване е било отменено с решение на СГС от 16.05.2021 г., постановено по ВНЧД № 490/2021 г. по описа на СГС, НО, II-ри въззивен състав. Обосновава се, че престъплението по чл.144, ал.1 от НК се инициира по подадена от пострадалия до съответния съд тъжба. Отделно от това се твърди, че дори и да се приеме, че настоящото производство и образуваното досъдебно такова по описа на СРП да са с идентичен предмет, то това за престъплението по чл.146, ал.1 от НК, което съгласно трайната съдебна практика винаги е от частен характер, следва да продължи. Излагат се подробни доводи по същество. Отправя се искане за отмяна на атакуваното първоинстанционно разпореждане, като неправилно и незаконосъобразно, и за връщане на делото на СРС, за неговото разглеждане.

В подадената въззивна частна жалба, не се сочи на необходимост от събиране на нови гласни доказателства.

Въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото, не се налага разпит на подсъдимия, като не е необходимо събиране и на други гласни доказателства.

В съдебно заседание, **повереникът** на частния тъжител ЕМ. Д. П. – адв. ИВ. Н. – от САК, поддържа така подадената въззивна жалба; моли съда да отмени атакуваното разпореждане на СРС за прекратяване на воденото наказателно производство, като неправилно, и да върне делото на СРС, за неговото продължаване. Излага съображения, че първостепенният състав не е изпълнил указанията на СГС, дадени в постановеното от него решение, с което е отменен преходният акт на Районния съд за прекратяване на наказателното производство по воденото НЧХД, като по неясни причини е постановил обжалваното разпореждане. Моли съда да отмени атакуваното разпореждане на СРС и да върне делото за ново разглеждане от друг състав, като отбелязва, че към момента продължават да текат давностните срокове за преследване на инкриминираните деяния.

Частният тъжител ЕМ. Д. П. поддържа казаното от своя доверител и заявява, че няма допълнителни съображения.

Упълномощеният защитник на подсъдимия ИЛК. ГР. ИЛ. – адв. А.Т. – от САК, моли съда да остави без уважение така подадената въззивна жалба срещу първоинстанционното разпореждане и да потвърди същото, като правилно и законосъобразно. Счита, че правилно СРС е прекратил наказателното производство по процесното НЧХД, тъй като, видно от доказателствата по делото, за едно и също деяние се води дело от общ и частен характер – обстоятелство, което приема за недопустимо, поради което моли въззивният съд да потвърди обжалваното разпореждане.

Подсъдимият ИЛК. ГР. ИЛ., редовно призован, не се явява и не ангажира доводи по фактите и обстоятелствата, от значение за предмета на доказване и по основателността на подадената въззивна жалба срещу атакуваното разпореждане на СРС.

ВЪЗЗИВИНИЯТ СЪД, като взе предвид доводите и възраженията на страните, доказателствата по делото и като извърши цялостна служебна проверка на атакуваното разпореждане, по реда на чл. 313 НПК, намери за установено следното:

Наказателното производство по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав, е образувано по повод депозирана частна тъжба (вх. № 1090051/27.12.2018 г. по описа на същия съд), от ЕМ. Д. П., срещу ИЛК. ГР. ИЛ., за престъпления по чл.144, ал.1 от НК и по чл.146, ал. 1 от НК.

С така подадената тъжба е повдигнато частно обвинение от П. срещу И. за това, че на 17.07.2018 г., около 22 – 23 часа, ИЛК. ГР. ИЛ., при разговор чрез мобилното приложение „WhatsApp”, заплашил тъжителя ЕМ. Д. П. с престъпление против личността и това заканване е възбудило у последния основателен страх от осъществяването му, като по време на разговора подсъдимият И. казал унизителни за честта и достойнството на частния тъжител думи, с които демонстрирал неуважение към тъжителя – престъпления по чл.144, ал.1 и по чл.146, ал.1 от НК. С така подадената от частният тъжител тъжба, се претендира предаденият на съд ИЛК. ГР. ИЛ. да бъде признат за виновен по повдигнатите му обвинения. С тъжбата срещу И. е предявен и граждански иск за неимуществени вреди в размер на 3000 /три хиляди/ лева – за инкриминираното престъпление по чл.144, ал.1 от НК, и в размер на 2000 /две хиляди/ лева – за нанесените му обиди по чл.146, ал.1 от НК, ведно със законната лихва от датата на увреждането.

С разпореждане от 19.02.2020 г., постановено по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 1–ви състав, съдията – докладчик е дал ход на тъжбата, квалифицирайки описаните в нея деяния по чл.144, ал.1 от НК и по чл.146, ал.1 от НК, и е насрочил разглеждането на делото в открито съдебно заседание, като в мотивната част на разпореждането е посочил конкретно относимите към всяко едно от престъпленията

инкриминирани изрази.

По делото са проведени няколко съдебни заседания, в които са събирани доказателства, свързани с неговия предмет, като с определение от 07.12.2020 г., постановено в открито съдебно заседание, СРС, НО, 1-ви състав, на основание чл.289, ал.1, вр. чл.24, ал.1, т.6 от НПК, е прекратил наказателното производство по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав, образувано по тжбa с вх. № 1090051/27.12.2018 г. по описа на СРС, подадена от ЕМ. Д. П. срещу ИЛК. ГР. ИЛ., за извършени престъпления по чл.144, ал.1 и чл.146, ал.1 от НК. За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, първостепенният съд е приел, че за описаните в тжбата престъпления е налице образувано досъдебно производство със същия предмет, като този по образуваното срещу подсъдимия ИЛК. ГР. ИЛ. наказателно производство от частен характер по подадената от частният тжжител ЕМ. Д. П. тжбa. Приел е, че поставените въпроси, относно квалификацията на престъплението и доказаността на същото, са недопустими, тъй като са въпроси по съществуването на делото, за които е необходимо да бъдат събрани съответните доказателства и по тази причин не следва да бъдат разглеждани към съответният момент на постановяване на определението за прекратяване на наказателното производство. Съдът е приел и, че инкриминираният телефонен разговор между частният тжжител и подсъдимият, в своята цялост представлява едно деяние и не може отделни реплики и фрази да бъдат разделяни една от друга, както и че репликите, различни от заплахите за убийство, имат единствено спомагателен и подсилващ ефект. В подкрепа на своите аргументи, СРС е изразил убеждение, че в случая е налице хипотезата *Non bis in idem* /не два пъти за едно и също нещо/, тъй като предмет на процесното наказателно производство и на досъдебното производство, е едно и също поведение на И.И., а законодателят не допуска успоредното провеждане на производство от общ характер и производство от частен характер, като отдава приоритет на онова, което се движи от публичното обвинение по общия ред.

Срещу така постановения съдебен акт е подадена въззивна жалба с вх. № 21066372/09.12.2020 г. по описа на СРС, от частния тжжител ЕМ. Д. П., в която същият твърди, че обжалваното протоколно определение е неоснователно и незаконосъобразно, и моли същото да бъде изцяло отменено.

По делото е постъпило и възражение от адв. А.Т. – от САК, в качеството ѝ на упълномощен защитник на подсъдимия ИЛК. ГР. ИЛ., с което моли исканията, изложени във въззивната жалба, да бъдат оставени без уважение, а определението по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав – да бъде потвърдено като законосъобразно, правилно и обосновано.

Въз основа на така подадената въззивна жалба от частния тжжител ЕМ. Д. П. срещу постановеното прекратително производството определение на СРС, било образувано ВНЧД № 490/2021 г. по описа на СГС, НО, II-ри въззивен с-в. Със свое решение № 260305 от 11.05.2021 г. по цитираното производство, въззивният съд е отменил обжалваното определение от 07.12.2020 г., постановено по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав и е върнал делото на Районния съд за продължаване на съдопроизводството, със задължителни указания относно прилагането на закона, в насока липсата на пречка за образуване и водене на наказателно производство от частен характер при наличие на висящо досъдебно производство, както и за съблюдаване броя и вида на описаните деяния.

Поради направен самоотвод от председателя на 1-ви състав при СРС, НО, от разглеждане на НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, делото е било разпределено на 8-ми състав при СРС, НО.

Със свое разпореждане от 08.07.2021 г., постановено по НЧХД 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, съдията – докладчик е прекратил наказателното производство по цитираното НЧХД, без да отчита задължителните указания на СГС, НО, II -ри въззивен с-в, дадени в решение № 260305 от 11.05.2021, постановено по ВНЧД № 490/2021 г. по описа на СГС, НО. В обосновката си, изложена във въпросното разпореждане от 08.07.2021 г., постановено по НЧХД 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, съдията – докладчик изцяло е възприел направените от СРС, НО, 1-ви състав аргументи, съдържащи в прежде

постановения прекратителен наказателното производство акт, в насока, че предметът на досъдебното производство, образувано от СРП, е напълно идентичен с предмета на развиващото се производство от частен характер, а законодателят не допуска успоредно провеждане на производство от общ и частен характер, като приоритет при развитие на производството има това, което се движи от държавното обвинение по общ ред. Лаконично е преповторил направените от предходния първоинстанционен съдебен състав изводи за пълна предметна и персонална идентичност на досъдебното производство, образувано от СРП и на настоящото производство, образувано по подадената от частният тъжител ЕМ. Д. П. тъжба, доколкото се „касае за твърдение за осъществено престъпно посегателство на една и съща дата по телефон, изразяващо се в твърдение за осъществено едно и също поведение от И.И. спрямо Е.П.“. Преценил е, че е налице хипотезата *Non bis in idem* /Не два пъти за едно и също нещо/, като приоритет има производството, преследвано по общ ред, с оглед на което е приел, че са налице предпоставките на чл.24, ал.1, т.6 НПК и е прекратил наказателното производство по делото на това основание.

Срещу така постановения съдебен акт е подаден и сезиращият настоящата инстанция документ – въззивна жалба с вх. № 21042359/02.08.2021 г. по описа на СРС, от тъжителя ЕМ. Д. П., която съдът намери за **допустима**, като подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и в срока по чл. 319, ал. 1 НПК, поради което следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, въззивната жалба е **основателна**, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.250, ал.1, т.1 от НПК (ред., ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 05.11.2017 г.), съдът прекратява наказателното производство:

1. в случаите по чл.24, ал.1, т. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 8а, 9 и 10, а когато производството е образувано по тъжба на пострадалия – и в случаите по чл. 24, ал. 5;

2. когато деянието, описано в обвинителния акт или в тъжбата, съставлява административно нарушение.

В конкретния по делото случай, СРС е приел наличието на прекратителното основание по чл.24, ал.1, т. 6 от НК, а именно – наличие на незавършено наказателно производство спрямо същото лице за същото престъпление.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на решаващия първоинстанционен съд в насока, че в конкретния по делото случай описаните в частната тъжба деяния са идентични с престъплението, за което е водено наказателното производство по ДП № 75/19 г. по описа на СО – СРП, пр. пр. № Н – 9940/19 по описа на СРП, като намира и, че обжалваното разпореждане на съдията – докладчик по НЧХД 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8-ми, е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

На първо място, в Тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015 г. по тълк. д. № 3/2015 г., Върховен касационен съд, ОСНК, ясно е очертал основните признаци на принципа *Non bis in idem*, които обуславят следвания от ОСНК подход при тълкуването на съответните разпоредби от националното право в аспекта на нормата на чл.4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ, като е посочил, че правилото *Non bis in idem* забранява окончателно осъденото или оправдано лице не само да бъде наказвано повторно за същото деяние, но и да бъде съдено и да подлежи на риск от наказателно преследване въобще. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7, съчетава три отделни гаранции: след приключване на наказателната процедура с влязъл в сила акт, никой не може да бъде застрашен от наказателно преследване, съден или наказан за същото нарушение. В тази връзка, Върховната съдебна инстанция изрично е уточнила, че дублирането на наказателни процедури (*bis*) е недопустимо, когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след като другата е приключила с влязъл в сила акт. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7 поначало не забранява паралелното протичане на отделни наказателни процеси срещу едно и също лице по повод същото деяние, ако по някой от тях не е постановено окончателно решение. Закрилата на принципа действа от момента на влизане в сила на първото решение, а от началото на новото преследване, когато деецът вече е

„съществено засегнат” от дейността на властите, възниква състояние на нарушение на правилото. Преценявайки конкретния случай с оглед даденото задължително тълкуване на този основен принцип, настоящият състав изразява съгласие с приетото от предходния въззивен състав на СГС, НО, II -ри въззивен с-в, в решение постановено по ВНЧД № 490/2021 г. по описа на СГС, НО, в насока, че *наличието на образуваното досъдебно производство /в частност ДП № 75/19 г. по описа на СО – СРП/, не може да бъде пречка за разглеждане на водещото се дело от частен характер, тъй като в случая липсва произнасяне с окончателен по смисъла на Конвенцията акт, с който да е разрешен правен спор относно конкретно деяние.*

Несъмнено, приложимото в процесния случай правило на чл.24, ал.1, т.6 НПК, израз на принципа „non bis in idem“, визира забрана за образуване и предвижда прекратяване на вече образувано наказателно производство, когато спрямо същото лице за същото престъпление има незавършено наказателно производство, влязла в сила присъда, постановление или влязло в сила определение или разпореждане за прекратяване на делото. В конкретния случай, в депозираната от ЕМ. Д. П. частна тжжба, срещу ИЛК. ГР. ИЛ., се твърди, че по същото време, място и при подобна обстановка като тази, предмет на воденото досъдебно производство, по адрес на тжжителя да са отправени заплахи и са заявени обидни изрази, обективирани в проведен на 17.07.2018 г. разговор чрез мобилното приложение „WhatsApp“, и то от едно и също лице, сочено като негов автор – подсъдимия ИЛК. ГР. ИЛ.. Това обстоятелство само по себе си не може да обуслови извод за нарушение на принципа „non bis in idem“, съответно да послужи като основание за прекратяване на наказателното производство по чл.24, ал.1, т.6 НПК, *тъй като за преценката дали се касае до „същото” престъпление, е от значение единствено фактическото съдържание на деянието, а не неговата квалификация, наред с което цитираната разпорежба изисква за приложението на това прекратително основание, да има пълен субективен и обективен идентитет между фактите, какъвто в настоящия случай категорично не е налице.*

Видно от приложените по делото материали, съдържими по ДП № 75/19 по описа на СО – СРП, пр. пр. № Н – 9940/19 по описа на СРП, наказателното производство от общ характер е образувано и водено срещу неизвестен извършител за това, че на 17.07.2018 г., се закарал с убийство – с думите „ще те взема на мушка“, „ще те пребия като куче“ спрямо ЕМ. Д. П. и тази закана би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ – престъпление по чл.144, ал.3, вр. чл.1 от НК. Същевременно, *в подадената от частният тжжител ЕМ. Д. П. частна тжжба, предмет на разглеждане по настоящото производство, липсват твърдения за отправена закана с думите „ще те взема на мушка“, а с изключение на думите „ще те пребия като куче“, тжжителят е посочил различни изрази от тези, предмет на наказателното производство от общ характер, осъществяващи според него състава на престъплението по чл. 144, ал. 1 от НК – „ще те заключа и ще лежиш“, „никакви скрупули нямам, ще лежиш“, „паднеш ли ми на мерцедеса, ще те заключа“, „ей, цървул, ще дойда и ще те пребия, ама ще те пребия, като куче ще те пребия, толкова много, че не можеш да си представиш“, „слушай ме добре, бе, помяр мръсен, капут тъп, ще те хвана и ще те пребия, ще те блъскам здраво като куче“, „ще те срещна и ще те пребия като куче, ще ти навра главата в гъза“, „не ме познаваш, капут мръсен“, „гаранция ти давам, че ще се случи това нещо, ще докарам трима човека“, а наред с това и думите „ей дрисльо“, „ти беше смешник, ти си смешник и в момента“, „олигофрен“.* Отделно то това, се съдържат данни за други различни изрази – „цървул, помяр мръсен, капут, дрисльо, смешник, олигофрен“, сочени от тжжителя като обидни, които не са едни и същи с тези, съставляващи фактологията, за които се води наказателно производство от общ характер, поради което единственият правилен извод, който се налага е, че *деянията не са едни и същи, а се касае за отделни, различни по своя смисъл, състав и съдържимост деяния, като поне едното от които е такова, обуславящо безсъмнено производство от частен характер.* Макар всички изказани изрази, твърдени да са заявени от подс. ИЛК. ГР. ИЛ., да са част от един и същи разговор, този факт *не съвместява деянието като едно, а сходство между водените производства, категорично липсва.* Следователно, приложението на чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК, като основание за прекратяване на наказателното производство, в случая е

изключено.

Този извод не се променя и от обстоятелството, че има субективно сходство на страните, между които се води образуваното пред СРС наказателно производство от частен характер, и съответно пострадалия и заподозряното лице по образуваното досъдебно производство /доколкото няма данни ИЛК. ГР. ИЛ. да е бил привлечен в качеството му на обвиняем по воденото ДП № 75/19 по описа на СО – СРП, пр. пр. № Н – 9940/19 по описа на СРП/, защото, както бе посочено по-горе, според настоящия състав ***отсъства обективният елемент, необходим за приложимостта на прекратителното основание по чл.24, ал.1, т.6 НПК, а именно – тъждество на деянията, предмет на образуваните наказателни производства.*** В допълнение, дори и да се приеме, че в процесния случай има незавършено наказателно производство, а именно – това по досъдебното производство № 75/19 г. по описа на СО-СРП, пр.пр. № Н-9940/19 г. по описа на СРП, то е налице само по отношение на престъплението по чл.144 от НК, но не и по отношение на това, описано от тъжителя ЕМ. Д. П. като посегателството срещу честта и достойнството на личността му.

Допълнителен аргумент в полза на извода за неприложимост в случая на чл.24, ал.1, т.6 НПК като основание за прекратяване на наказателното производство, е и обстоятелството, че с подадената от частният тъжител Е.П. тъжба, не се инкриминира процесния разговор в цялост, а отделни изрази от него, изречени в хода на провеждането му, в който смисъл всеки един от тях е самостоятелен сам за себе си и независим от другите, изказани от предаденото на съд лице словесни думи и фрази – обстоятелство, което е било констатирано от първоначално водилия производството по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, съдия – докладчик, предвид постановеното от него разпореждане, с което е даден ход на тъжбата и е било насрочено разглеждането на делото в открито съдебно заседание.

Съществено е и това, че наличието на досъдебно производство категорично не следва да се приема като пречка за разглеждане на делата от частен характер поради факта, че тъжбата има характер на обвинителен акт и съдът следва да я разгледа, да извърши необходимите съдопроизводствени действия и да се произнесе по направените искания. В конкретния случай, прекратяването на наказателното производство би лишило жалбоподателя от възможността да реализира ново наказателно такова поради изтекла абсолютна погасителна давност по чл. 81, ал. 3 от НК, т.е. пострадалият би се оказал лишен от правото да получи съдебна защита. Тук безсъмнено значение има и обстоятелството, че в СГС – служебно, с писмо вх. № 45400/18.07.2022 г., както и с молба от частният тъжител ЕМ. Д. П., вх. В СГС под № 46167/20.07.2022 г., бе депозирано определение на СРС, НО, 106-ти състав, постановено по НЧД № 4474/22 г. по описа на същия съд, образувано по реда на чл.243, ал.4 НПК, с което е изменено само основаниято за прекратяване на воденото ДП № 75/19 по описа на СО – СРП, пр. пр. № Н – 9940/19 по описа на СРП – факт, който има значение в контекста осигуряване пълноценна защита на кърнените права и интереси на частният тъжител Е.П..

В принципен план, след връщането на делото на първата инстанция и преразпределението му на друг състав, съдията – докладчик по НЧХД 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, е следвало да отмени извършените до момента съдопроизводствени действия, съблюдавайки изискванията на чл.258 от НПК, доколкото разглеждането на делото е следвало да започне отначало, а именно – с преценка на обстоятелствата по чл.247а, ал.2, т.2 от НПК. С оглед на това, съдията – докладчик при СРС, НО, 8-ми състав, е бил задължен да организира законосъобразното разглеждане на повдигнатото срещу ИЛК. ГР. ИЛ. частно обвинение по същество, в това число и да извърши дължимата суверенна преценка дали частната тъжба отговаря на формалните изисквания, заложи от законодателя като минимален стандарт за разглеждане на дела от частен характер /чл.81 от НПК/.

В конкретния случай, обаче, в обжалваното разпореждане от 08.07.2021 г., постановено по НЧХД 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, съдията – докладчик е възприел изцяло дадената от предходния първоинстанционен съдебен състав правна

квалификация на деянията, както и правните му изводи за нарушение на принципа *Non bis in idem* /Не два пъти за едно и също нещо/, като не е извърши дължимата, автономна проверка – дали в тъжбата се твърдят обстоятелства за извършено престъпление; не е обсъдил и съобразил констатираните от въззивния съд в отменителното решение, постановено по ВНЧД № 490/2021 г. по описа на СГС, НО, нарушения, както и дадените във връзка с тях указания, които са задължителни за първостепенният съд и той безусловно е следвало да ги съобрази и изпълни. Това налага безусловно извод за *липса на мотиви въобще*. Допуснатото нарушение на процесуалните правила е абсолютно съществено такова, съгласно разпоредбата на чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК и винаги представлява основание за отмяна на контролирания съдебен акт, и за връщане на делото за разглеждането му.

Доколкото престъплението „закана“ е възможно да се осъществява в съвкупност с едно или повече престъпления, то е строго необходимо съда последователно и ясно да открие признаците на всяко от твърдените престъпления, съобразно изложените в тъжбата обстоятелства, като в случай, че счете, че същата не отговаря на изискванията на чл. 81 от НПК, е задължен да укаже на частния тъжител в какво се изразява недостатъка в съответния процесуален документ, като му даде подходящ срок да го отстрани. Именно съдът следва да прецени във всеки конкретен случай дали описаните в тъжбата факти осъществяват или не някакво престъпление, респективно какво по вид и накърнимост е то. Задължение на съда е и да даде правна квалификация на твърдените в тъжба факти, както и да прецени дали същите не субсумират състава на престъпление от общ характер, за което е недопустимо провеждането на наказателно производство от частен характер. Простото отразяване, че в конкретния случай е налице идентичност между деянието, описано в тъжбата и деянието, предмет на неприключило досъдебно производство, не е достатъчно, особено при направена в мотивите констатация за повдигнато обвинение за престъпление по чл.146 от НК, наказателното преследване за което престъпление, винаги се възбужда по тъжба на пострадалия и е предмет на различно от производството, разглеждащо се по общия процесуален ред.

За отстраняване на така извършеното нарушение на процесуалните правила и с оглед прецизната правна квалификация на деянията, които се твърди да са осъществени от предаденото на съд лице ИЛК. ГР. ИЛ., и за правилна преценка твърди ли се престъпление, преследвано по пътя на частното обвинение /чл.144, ал.1 от НК и чл.146, ал. 1 от НК/ или се касае за такова от общ характер /чл.144, ал.3 от НК/, съответно дали е налице идентичност между фактите, предмет на воденото наказателно производство от общ характер и релевираните в тъжбата, предпоставили образуването на производството от частен характер, е било необходимо първостепенният съд да даде указания за отстраняване на констатирана /при наличие на такава/ нередовност и за уточнение на конкретните изрази, относими към всяко едно от твърдените деяния, които иначе, според въззивната инстанция, в частния случай са конкретизирани ясно, точно и словесно съдържимо. Спестявайки си необходимата процесуална дейност в тази насока, Районният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване процесуалните права на страните и неговото отстраняване е единствено възможно чрез отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира правните изводи на съдията – докладчик при СРС, НО, 8-ми състав, за наличието на предпоставките на чл.24, ал.1, т.6 от НПК – за прекратяване на наказателното производство по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8–ми, образувано по тъжба от ЕМ. Д. П. срещу ИЛК. ГР. ИЛ., за изцяло незаконосъобразни.

Атакуваният съдебен акт следва да бъде отменен, като незаконосъобразен и неправилен, и делото следва да бъде върнато на СРС за продължаване на съдопроизводствените действия.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 1 НПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпореждане от 08.07.2021 г., на съдията – докладчик по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, постановено по НЧХД 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, с което **наказателното производство** по НЧХД № 21932/2018 г. по описа на СРС, НО, 8 състав, образувано по тѣжба на от ЕМ. Д. П. срещу ИЛК. ГР. ИЛ., **е прекратено**, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК.

ВРЪЩА ДЕЛОТО на Софийския районен съд – по компетентност, за продължаване на съдопроизводствените действия.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____